

6/38



LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

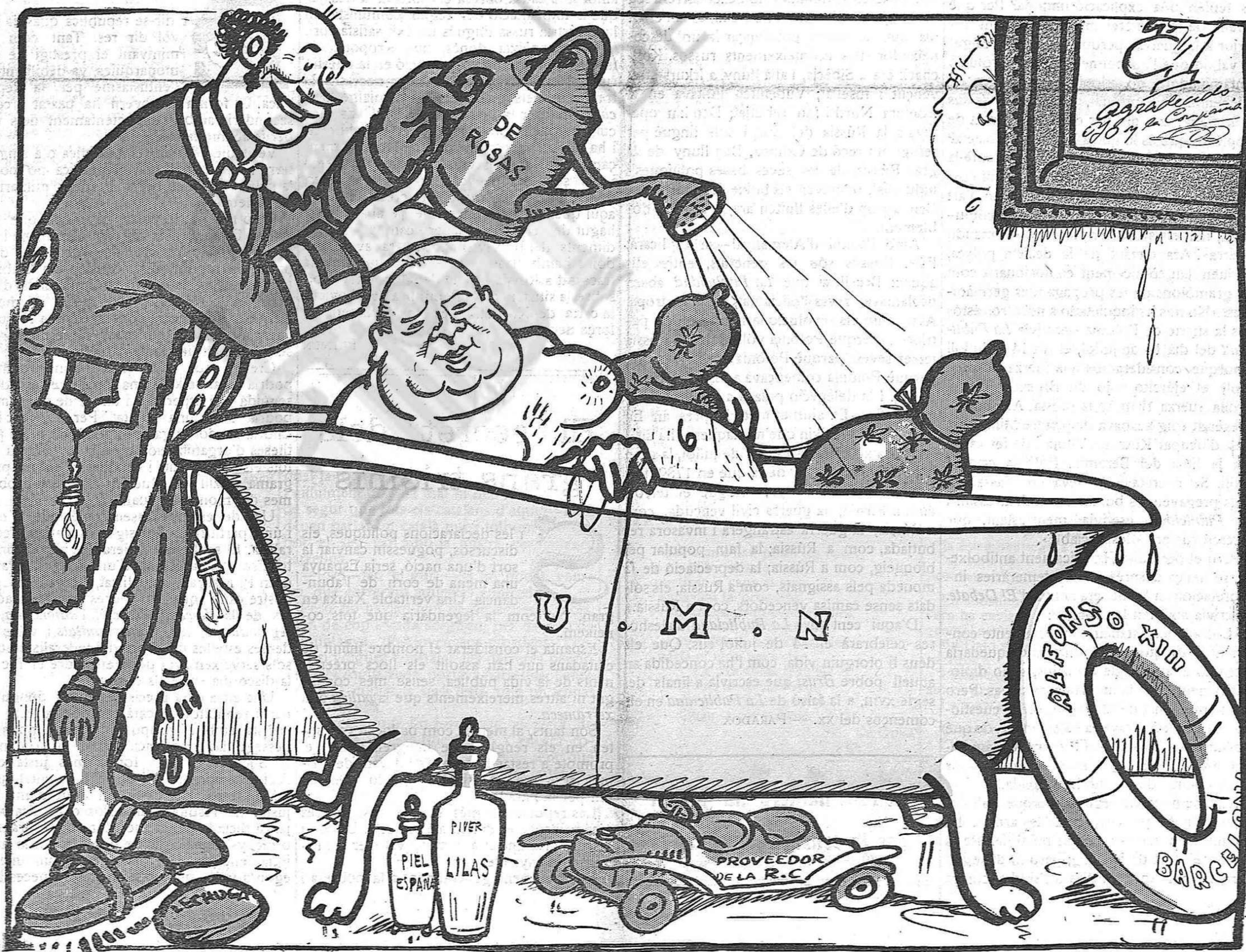
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMERS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

LA "TOILETTE" D'UN EX RADICAL



Banyant-se en aigua de roses

Els reptils barcelonins

Fa molts dies que la premsa de Barcelona parla de l'escàndol del joc, que ha esclatat per efecte d'unes paraules del president de la Diputació, senyor Vallès i Pujals. Tot-hom demana la publicació de les llistes dels periodistes compromesos. Hi ha qui ho demana de bon cor i de bona fe. Hi ha qui ho demana tremolant-li el pols de la mà amb que escriu la petició. A hores d'ara, però, no hi ha ningú a qui interessi aquest afer, que ignori el contingut de la llista. Els noms dels periodistes i els periodistes venals venen repetint-se com una lletania de deshonra en totes les redaccions, tertúlies i penyes barcelonines. La llista no s'ha publicat, però ja pot dir-se que és pública.

Nosaltres creiem, no obstant, que hi ha un aspecte de l'escàndol que té un interès superior al de la composició de la famosa llista. D'aquest aspecte gairebé cap periòdic n'ha parlat, al menys d'una manera clara. Per què s'ha repartit la «sopa»? Heu's aquí, al nostre entendre, la qüestió principal. I la resposta d'aquesta pregunta és la següent: La «sopa» es reparteix com a paga de les informacions i de les campanyes anticatalanes.

Tenim, doncs, a Barcelona, un fons de reptils. Amb el del Ministeri de la Governació no n'hi ha prou per a pagar totes les campanyes tendencioses que interessin a certs elements. I es cerca un augment d'aquest fons en els productes del joc a Barcelona. Molt greu és ja que en edificis oficials barcelonins es reparteixi «sopa». Però la gravetat augmenta pel fet d'obeir la repartició vergonyosa a mòbils polítics. Fins de la «sopa» en fan els centralistes una arma per a fer mal a Catalunya.

Luxe d'errors



LEGINT *La Publicidad* i els seus comentaris russòfobs, pensem en aquella llegendària fulla que davant les nostres guerres ultramarines apel·lava a totes

les mixtificacions per a sostenir un patriotisme d'escurrialles colonials. Per què cauran els nostres amics en aquesta persistència mixtificadora que'ls aproxima a les equívokes ingenuïtats dels germanòfils, que per a res tenien una explicació límpida? Per què davant de lo que creiem acontereixement superior a la guerra, perquè un imperi caigut no val lo que l'adveniment d'una revolució contaminadora, no adopten una actitud de independència espiritual, posant-se *au dessus de la mêlée*, és a dir, per damunt del dret de propietat, que és lo que a Rússia se debateix?

Estimant *La Publicidad*, ens appena veure-la en mancament a la intel·ligència, negant l'ostensiblement evident, exercitant-se en l'art funambulesc de la tergiversació dels comunicats, fent els seus escriptors de «Armando Guerra». Ara, davant de la desfeta polaca, escriuen tan còmicament confusionaris com els gramòfons de les propagandes germàniques. «No nos ha inquietado a nosotros estos días la suerte de Polonia—escrivia *La Publicidad* del dia 14 de juliol, el dia 14 de juliol—porque consideramos una fuerza despreciable el ejército rojo de Brusilow, que si alguna fuerza tiene se la presta Alemania.» I l'exèrcit roig acabava de pendre Mink, després d'ocupar Kowno i Vilna i de fer caure tota la línia del Beremina. Polònia cridava auxili. Se decretava la lleva en massa. Els aliats pregaven als bolxevics se deturessin. I *La Publicidad* escrivia, mentrestant, que l'exèrcit rus era «despreciable».

Però el periodista, fanàticament antibolxevic, se llença després a unes temeràries interpretacions a la manera antiga d'*El Debate*. escrivia això tan lamentable:

«Los aliados estaban completamente convencidos de que a una señal suya quedaría detenido el avance de los rojos, si no diplomáticamente por la fuerza de las armas. Pero la Entente tenía de momento otras cuestiones, tal vez más graves a su entender, de que preocuparse. Y así dejó a Polonia que aguardara esa invasión, no muy peligrosa, [por cuanto detrás de ella no había nada...]

L'avenç bolxevic segueix, perquè no'l pot deturar ningú per la força de les armes. La comunicació terrestre no és possible. Resta el mar, el port de Dantzig; però ni d'Anglaterra, ni de França, sortirà un soldat contra

Rússia. Albània representava un expandiment territorial i no la revenja, i de Itàlia per por a la revolució civil i a la insubordinació militar no va sortir ni un soldat cap a Albània. Rússia no és un Estat, és una revolució que senten els proletaris. L'armistici prematur—no ho oblidí *La Publicidad*—se va fer a França, perquè En Foch no tenia prou confiança en les seves tropes.

L'ofensiva russa ningú, repetim, la pot deturar militarment. Si la paren els russos, serà per pròpia voluntat i per a aconseguir efectes polítics. Perquè la pensada de *La Publicidad* de que s'haurà de deturar, perquè l'exèrcit triomfador no deixa darrera seu una organització que el nodreixi, és tan errònia, que solament pot llençar-la un desconexedor dels acontereixements russos. Koltchack era a Sibèria, i allà lluny, a Irkurst, fou vençut i fusellat; Yudenitch lluitava en la frontera Nord i fou rebutjat; Denikin operava a la Rússia del Sur, i sols tingué per refugi un recó de Crimea. Ben lluny de la gran Rússia, de les seves bases polítiques i industrial, operaven els bolxevics i vengeren. Ben aprop d'elles lluiten ara, i vengren, doblement.

Amb l'auxili d'Alemanya!—se replicarà. Fals. Russos són els generals, entre ells aqueix Brusilow que *La Publicidad* abans declamava; russa l'oficialitat; russa la tropa. Avui amb els revolucionaris marxens els patriotes, perquè Polònia volia robar a Rússia terres seves, perquè Polònia era l'agressora, perquè Polònia començava a ésser la Prússia eslava. I la delegació polaca a Spa ho ha reconegut: —Es amb el material pres en En Koltchack i Denikin que'ns ataquen—ha dit...

I tot això era escrit el 14 de juliol, la grandada revolucionària, de la que en 1789 tot-hom abominava. Després vingué el terror, com a Rússia; la guerra civil vençuda, com a Rússia; la guerra estrangera i invasora rebutjada, com a Rússia; la fam popular pel bloqueig, com a Rússia; la depreciació de la moneda pels assignats, com a Rússia; els soldats sense camisa vencedors, com a Rússia...

D'aquí cent anys *La Publicidad* d'aleshores celebrarà el 14 de juliol rus. Que els déus li otorguin vida, com l'ha concedida an aquell pobre *Brusi* que escrivia a finals del segle XVIII, a la faisó de *La Publicidad* en els començos del xx. — PARADOX

Aquest número ha passat per la censura governativa

Kropotkin contra els bolxevistes



QUELLS que de bona fe i sense prejudicis tractin de formar-se un concepte del règim establert pels bolxevistes a Rússia, han de dedicar especial atenció a uns documents publicats no fa gaire. Ens referim als parers dels membres de la delegació del *Labour Party* anglès que anà a Rússia a fer una enquesta, i a una carta que el príncep anarquista Kropotkin, el cèlebre autor de *La Conquesta del pa*, ha donat als delegats laboristes.

Les conclusions dels delegats britànics respecte al règim dels Soviets són francament desfavorables. Vist d'aprop, el règim sovieta ha aparegut als delegats anglesos com a molt inferior al règim actual dels països de la República dels Soviets, no és altra cosa sinó la igualtat de la misèria. No sols la situació material dels obrers russos és deplorable, sinó que llur condició moral no ha guanyat res en el canvi. Aquella llibertat personal dels homes, que és el més gran avantatge de la civilització i la més íntima alegria de la vida, ha desaparegut sota el règim profundament militarista que la dictadura vermella ha imposat al proletariat rus.

No menys interessant és la carta de Kropotkin. Aquest home eminent, que està per damunt de les passions polítiques, que ha servat sempre la perfecta honestitat del seu esperit, declara en la seva carta que l'assaig comunista intentat pels Soviets ha fracassat a Rússia completament. I això ho diu Kropotkin amb recança. Quan parla de que el comunisme ha fracassat, afegeix l'adverbi «desgraciadament». Ell hauria volgut tot el contrari. Malgrat la distància ideològica que el separa dels directores bolxevistes, el seu amor a la causa obrera el portava a desitjar que la implantació del règim comunista en la indústria russa tingués un èxit satisfactori.

Cal regonèixer, doncs, que Kropotkin és un testimoni de major excepció en la qüestió russa. No és un passavolant que necessita la traducció dels intèrprets i el guiatge dels cicerones per a conèixer Rússia. Es rus, coneix aquell poble, coneix els seus homes, i ha pogut presenciar des del seu començament l'assaig comunista iniciat per Lenin i els seus companys. Les seves paraules, doncs, mereixen un enter crèdit. I heu's aquí que aquest home, que ja abans havia hagut de fer reserves pertocant als procediments del bolxevisme, declara avui, amb dolor i amb llealtat, que el comunisme ha fracassat a Rússia. En el debat contradictori sobre la situació de la República dels Soviets, la carta de Kropotkin és un document de força decisiva.

FULMEN

El "secret" dels grans triomfs

SI les declaracions polítiques, els discursos, poguessin canviar la sort d'una nació, seria Espanya una mena de corn de l'abundància. Una veritable Xauxa en gran. No com la llegendària que tots coneixem.

Espanta el considerar el nombre infinit de ciutadans que han assolit els llocs preeminentes de la vida pública, sense més contingut ni altres mereixements que la *palica* o la *xerrameca*.

Són tants, al menys, com badocs es compten en els rengles que integren el poble, prompte a restar boca badat davant del primer fresc que encerti a adormir-lo i fer-se'l seu per la paraula.

Les reputacions més sòlides, les carreres més brillants, es deuen a l'oratoria. Un bon discurs pronunciat a temps, val per un reguitzell d'anys d'estudi.

El saber mena generalment a la pobresa i

a la desgràcia. El parlar bé obra les portes de la popularitat i de la recompensa.

Ens referim al terreny de la política, com hem insinuat abans. Encara que no sigui aquest exclusivament, l'abonat per un home de *làbia*. En altres esferes de l'activitat, també la paraula exerceix una influència i obté una eficàcia que no consegueixen, a vegades, altres condicions un bon xic, més sòlides i recomanables en teoria.

Tot això vé a tom, al parlar d'En Melquiades Alvarez, que ha fet ara unes noves declaracions i del que hi ha motiu per a pensar que no és altre cosa que el *brillante orador* que fa anys sabem. Si amb En Melquiades Alvarez hi ha quelcom més que el *pico de oro* que ha fet la seva reputació, encarnarà una nova personificació del acreditat *caça dubles*. No pot ésser altra cosa, donades les seves vacil·lacions, els seus escarafalls, el seu constant voler i dordre, davant els acontereixements que's posen cada dia a l'atenció dels homes d'Estat.

Lo graciós és que ara ha parlat En Melquiades Alvarez, per a què dirien? Per a assabentar-nos que no és aquesta l'hora d'enraonar, de fer públic el seu pensament. El senyor Melquiades Alvarez que comparteix, per lo vist, la tradicional galvana que a l'estiu domina als polítics espanyols, ens prega esperar la tardor per a saber lo que pensa respecte els diversos problemes plantejats per l'actualitat.

Si no és hora de parlar, perquè parla? El senyor Melquiades Alvarez pot emudir, sense perill de que siguem nosaltres els primers en preguntar-li *quants anys té*.

Respecte a lo de fer-nos conèixer el seu pensament... convindria posar en clar si va més enllà de lo que suposa arrodonir un paragraf o combinar un *latiguillo*.

B. DE R.

Republicans encara



SI dir-se republicà quasi ja no vol dir res. Tant com va mimvant el prestigi de les monarquies, va debilitant-se l'entusiasme per la República. La forma de govern ha passat a cosa secundària amb gran contentament dels esperits acomodaticis.

Veritablement un rei a Bèlgica o a Anglaterra no pesa, i el tenir República no porta la pau al Mèxic ni borra l'esperit militarista de l'Alemanya.

Però malgrat lo passat de moda que resulta a Espanya això del republicanisme i de lo que l'ha desacreditat l'actuació dels prohoms republicans, considerem d'absoluta necessitat la formació immediata d'un gran partit republicà que ajunti als molts elements que encara conserven una fé i una energia que, per no saber on esmerçar-la, se perden en una lamentable inactivitat.

Creiem que amb traça i bona voluntat podria crear-se avui una força que seria desseguida una esperança i dintre de poc temps podria ésser una realitat. Per a lograr-ho, caldria no donar gaire importància a les petiteses d'organització, borrar la història de tots els vells partits i condensar en un programa senzill les solucions als greus problemes del moment actual.

Una de les coses essencials és que el nou i únic partit republicà sigui francament federalista. El sentiment federal és viu encara a tot Espanya i acceptant d'un cop el programa d'En Pi Margall, actualitzat, apartaríem del nostre camí aquestes pedres entrebancadores de la *descentralització*, l'*autonomia*, el *regionalisme*, les *Mancomunitats* i totes les demés estrelles del arbre del federalisme que sols serveixen avui per a encendre el foc de la discòrdia entre els espanyols.

Una altra cosa precisa és que's dongui al partit republicà un caràcter obertament socialista amb el propòsit ferm d'empendre desseguida la renovació social que organitzi la Societat en una forma més justa que l'actual, imposant la justícia i l'equitat amb mà de ferro. Un càstic en nom d'una llei justa, mai resultarà tan odiós com una venjança dictada pel caprici d'una dictadura més o menys roja. S'ha de posar a rotlló amb igual energia, tant als que per un interès egoista volen oposar-se an aquesta necessària

transformació social, com els que l'entrebanquen amb exageracions estúpides.

Va a intentar-se aquesta resurrecció del partit republicà. Nosaltres no volem constituir-nos en definidors de lo que deuria ésser. Que ho facin els que tenen més saviesa i més autoritat que nosaltres. Si en sa formació hi veiem bona fe i lleal desig, ens hi sumarem encara que l'obra no ens sembli perfecta.

JEPH DE JESPU

El comble de la resistència



A política espanyola entra en un període de suspensió. A la fressa d'aquests dies passats, al bat-i-bull dels comentaris, ve a succeir una temporada de calma, d'apaivagament de les passions.

D'aquesta feta queden ajornats els nombrosos problemes que, pendants de resolució, restaven damunt la taula. S'han acabat, per ara, les reunions, les conferències, els canvis d'impressions, les consultes públiques i particulars. En dato, que després del viatge del rei a Barcelona no cap a la pell, respirarà des d'ara a ple pulmó. No diguem dels seus companys de ministeri, que senten consolidar-se en les cadires. L'únic, potser, a rondinar, a no deixar passar ocasió sense exposar el seu criteri unipersonal a comprometre, en una paraula, serà En Bergamín.

La plana major de la política militant, té a hores d'ara la maleta a punt. El que més i el que menys dels homes públics cobeja arribar a una platja de moda, a una muntanya frondosa on puguer reposar de les fatigues que la seva situació comporta. On puguer refer-se de l'esforç esmerçat en procurar la felicitat dels demés. On recobrar energies per a la campanya vinenta.

Així s'inicia el període anual de la mandra governamental. Així es deixa amb un pam de nas als qui creiem que les necessitats de l'hora present, la crítica situació d'Espanya, exigia dels governants un màxim estudi i una màxima atenció. Que hi havia assumptes, tals com el problema obrer, l'encariment de les Subsistències, el plet internacional, que per afectar vivament a l'entrada de la nació no tenia espera.

I resulta que anavem errats de comptes. Que com resa una dita popular *no hi ha res que s'espera tant com la feina*, majorment si és feina ministerial. D'aquí l'atur imposat a la tasca. El que s'hagin interromput els consells de ministres, que de celebrar-se tindran lloc a Sant Sebastià, acaronats per la brisa marinera del Nord, més agradosa i de bon resistir que l'onada xafogosa que's desprèn de les terres de la Manxa.

Per nosaltres que no s'amohinin En Dato i els seus companys. Que's banyin, que's passegin, que prenguin l'aire, sobre tot.

Ja sabem que, en cas de decidir seguir en els seus llocs, tampoc havien de fer res extraordinari ni cosa que ho semblés.

I en quant a suar i a resistir les molèsties de la calor, n'hi ha ben bé prou amb el Poble.

Que aguanta l'estiu, els aguanta a tots plegats i aguanta a l'ànima que els aguanta.

TABER

Nota de fòra

Sant Quintí de Mediona.— En aquest poble, el que ve de fora sense ésser catòlic s'hi torna. Això ha passat amb el fabricant Antón M...

(a) **Cap sense dents.**
Va venir pobre i anticlerical. Quan se li parlava d'anar a la processó deia que tenia els genolls rovellats, però des de que en pocs anys s'ha enriquit fent treballar a les obreres onze hores i mitja diàries a canvi de nou pesetes la setmana, se coneix que amb la grassa de les pobres dones i criatures s'ha pogut untar abundantment les cames i pot fer companyia al home negre anant a la processó per llarga que sigui. I el rector, a canvi de que faci de catòlic el *Cap sense dents*, no's fica amb l'exploració de que són víctimes les dones i criatures del poble, a pesar de que forma part de la Junta de Reformes Socials. Però tot s'acaba en aquest món de mones i fabricants sense entranyes i això de l'exploració també s'acabarà.

DEL VIURE RURAL

Es cap al tart. No estan encara encesos els llums.
En un recó d'un cafè rural, tres homes del camp juguen al *solo*. Amb prou feines distingeixen les cartes, puig casi no s'hi veu; però ells segueixen paciençosos i fins potser entusiasmat, el procés de les jugades.

Es aquesta la seva missió del dia de festa. Doncs, bé: aquests tres homes, i altres i altres, passen tota la setmana en el camp, guanyant-se el pa de cada dia. I arriba el diumenge, quan podrien dedicar-se a alguna cosa que'ls hi servis per a fer-los-hi coneixer quelcom de lo que passa a dintre del món que lluita per la seva redempció, i empleen la tarde jugant al *solo*. Quin pot ésser el seu ideal? Què pot esperar-se'n d'ells? No excita la vergonya la seva missió? Generalment, ni saben de lletra. Segueixen, fatalment, les petjades dels seus avant-passats, quins no tingueren altra llum que la maledita rutina, ni altre impulsor que'l denigrant *anar fent*.

Veritablement, això fa pena. I en fa més quan veieu que, moltes voltes, al parlar amb aquesta gent, de associació, de lluita, de camí, de millorament, vos diuen, sino al davant al darrera, que «ells ja estan bé a casa seva i que no més busqueu el vostre profit particular». Això ho he pogut jo constatar al organitzar unes conferències polítiques i culturals, al parlar los-hi de la necessitat de l'ensenyança, al dir-los-hi que la humanitat havia d'imposar unes noves formes socials. Emperò, el camí, com més lluminós, resulta més sembrat d'obstacles i s'ha de fer el compte de que per damunt de totes les incoherències i les fluixeses de l'ignorància, està la satisfacció del deure complert.

FERMI PALAU CASELLAS

Una anècdota catalanista



QUELL dia d'estiu, des del bell cim de Matagalls, hom veia pujar muntanya amunt a tres sers vivents; aquests eren: un guia, que anant al davant podia caminar amb comoditat, mercès a tenir mans i peus; un ase, que seguirà al darrer amb prou feines avençava, i el fervent catalanista Jordi Aiguafreda, que, arrapat fortament a la cua del ruc, no seguia, però, en canvi, es deixava arrastrar pacientment per la voluntariosa bèstia.

Tan mateix tot això i els obstacles naturals del camí, no impidiren que els excursionistes arribessin bons, però macats, a dalt del puig. Encara que En Jordi, a l'ésser-hi, s'entusiasma tant, al descobrir la joliosa munió de muntanyes i poblets que s'extenen a l'entorn de Matagalls, que amb un no res se li esvaïren les seves dolors, i, per tant, olvidant-se d'aqueixes, exclamà dirigint-se al guia:

—Tots aquests nombrosos paratges que ens enrotllen, i dins els quals el meu limitat esguard s'hi perd, formen la Catalunya. Com també n'és d'ella aquest puig, al cim del qual tant ens ha costat pujar-hi. Aquí sí que l'influent castellà mai hi deu haver arribat; de segur que tots els catalans d'aquests llocs deuen parlar un català pur i tothom deu cobrir el seu cap amb la nostra vermellenca barretina.

—Psé!—feu el guia.—Ja ho podrà veure ara, que correrem aqueixes contrades.

Però no havien acabat de dir aquests mots, quan de cop i volta sorgiren, per darrera de la muntanya, dos joves rabadans: l'un, com si volgués constatar les darreres paraules de N'Aiguafreda, portava barretina; l'altre solament cobria la seva testa amb un tronat capell de roba.

Tot seguit que En Jordi vegé el xicot de la barretina, quedà bocabadat, i encara romangué més tou quan la seva oïda sentí que el rabadà de la gorra catalanesca, adenantant-se cap a ell, deia:

—Bon matí tinga lo senyor.
—Igualment—respongué jolument En Jordi, i tot seguit afegí.—Vos sí que amb el vostre parlar rústec i amb la barretina, es veu ben bé que sou un català patriòtic.

—Açò si que no, senyoret—respongué el rabadà.—Jo só fill de Castella, però farà aviat tres anyades que vaig venir aquí per...

—Però escolteu: així per què vos porteu barretina i parleu aquest català tan pur, si no sou fill de Catalunya?—cridà quelcom irat N'Aiguafreda.

—Ai có de senyoret! Açò un hom ho ha fet per a emmotllar-se dins els costums del vostre poble. Però veu, en canvi, el que és català de veritat és En Pere.

I mentre deia això signava al rabadà del capell tronat, el qual s'avençà cap a ells, i creient que En Jordi era un estranger, el saludà amb un:

—Buenos días tenga el «sañor».

Al sentir-ho, N'Aiguafreda mormolà fortament indignat:

—Ordil! I jo que deia que l'influent castellà no havia arribat per aquí dalt. Aviat, si entre els catalans hi han gaires poca-soltes com aquest Pere, sols portaran barretina i parlaran el català pur els centralistes.

CABRÉ I OLIVA

TORNANT DE SPA

CANÇONETA

(Un diplomàtic charmant, pel camí la va cantant.)

Bona l'hem feta, Geronil...
Un altre plan fracassat...
Sis dies combinant fórmules,
i a l'últim, què s'ha lograt?
Que ningú es fia de l'altre,
que tothom tem al veí
i que cada hu se'n entorna
tan buit com quan va vení.
La pau no's resulta
i, fem o no fem,
de les conferències
ben poc en treurem.

Quan un delegat parlava,
tots li feiem, amb el cap:
—Lo que ara et raja dels llavis
no es pas lo que tens al pap.—
I a cada discurs que's feia
creixia la confusió
i es veia menos possible
fé entrà a ningú a la raó.
—La pau no's resulta—
seguíem pensant—
Com més aquí es parla,
més es va allunyant.

Fidels, amb tot, al sistema
de «embolica que fa fort»,
hem acabat figurant-nos
que's conseguia un acort.
I hem posat la nostra firma
en uns papers satinats,
per més que ningú ignorava
que allò són papers mullats.
La pau no's resulta
i, es confessi o no,
tot queda d'un modo
que arriba a fer pò.

Lo que Itàlia diu que és negre,
Bèlgica troba que és blau;
lo que a l'Anglaterra agrada,
a la França no li plau.
Es fa el gran porc singlè a troços,
més, quan està dividit
i es comença a repartir-lo,
tothom troba el tall petit.
La pau no's resulta,
la pau no's va bé,
la pau ens embrolla...
I doncs, què hem de fé?

Tal com s'han posat les coses,
ja no hi ha més solució
que tirar la capa al toro,
i endavant la processó!
Prou juntes, prou conferències,
prou discutir, prou xerrar!...
Val més deixar-nos d'històries
i parlà al món net i clar.
La pau no's resulta?
No's hi encaparrarem;
vinga una altra guerra...
Quàn la comencem?

C. GUMÀ



Segons el ministre de la Governació, senyor Bergamín, el crit de: *Visca Catalunya!* és ofensiu quan se dona com a rèplica al crit de: *Viva Espanya!*

Dispensi una pregunta: I a la inversa també?.. Es que aqueixes opinions tant particulars de un senyor ministre s'han de tenir en compte... m'entén?...
Per a no descarrilar-nos.
I per a no rebre.

Mala faena la del «Gallo», a Pamplona. Tres avisos, el toro al corral i gran guillada per por d'un lynchament. Fins ara han estat els braus els que han fet desaparèixer als toreros. Veiam si d'ara endavant serà el públic. I visca la «fiesta nacional»!

De una conferència telegràfica des de Larache (Marroc). «El ministro de la guerra de España, llegado hoy, ha sido recibido con gran entusiasmo.» Entusiasme oficial!

L'Alcalde de Madrid ha manifestat que està molt satisfet del viatge que acaba de fer a Barcelona amb motiu de la Setmana Municipal, i de les atencions rebudes. Naturalment, senyor. Per a quedar content dels barcelonins, no hi ha com visitar-los en sò de pau.

Cablegrafien de Bolívia que a la ciutat de La Paz ha esclatat una gran revolució. Sí que... Vaia una Paz, com hi ha Déu!

Ha mort a Madrid, on residia, la vella ex emperatriu Eugènia, viuda de Napoleón III. Comptava norantacin anys.

Llegim: «Ha salido para París, el ex ministro señor Ventosa i Calvell.» A Madrid ja deuen tremolar. Anirà a acabar de parlar amb En Clemenceau? Farà tractes amb En Millerand? Podrem viure tranquils? I sobre tot: podrem viure *inconsútils*?

El míting obrerista anunciat a l'«Euterpe» de Sabadell, pel diputat Goicoechea, acabà com el Rosari de l'Aurora.

Interrupcions, controversia, dos sindicalistes que puguen a l'escenari i fan la apologia del Comunisme. El diputat maurista s'en devia anar ben convençut. Ben convençut de que «no està el horn para bollos».

Val la pena de reproduir una nota societària: «Entre el elemento obrero nótese cierta febril actividad, reconstructora de agrupaciones que actualmente se hallaban dispersas.» I la reproduim no més per a fer la rabieta a tots aquells senyors Esteves que dormien satisfets i que no s'amagaven d'exclamar: «Ja els hi tenim el peu al coll!»

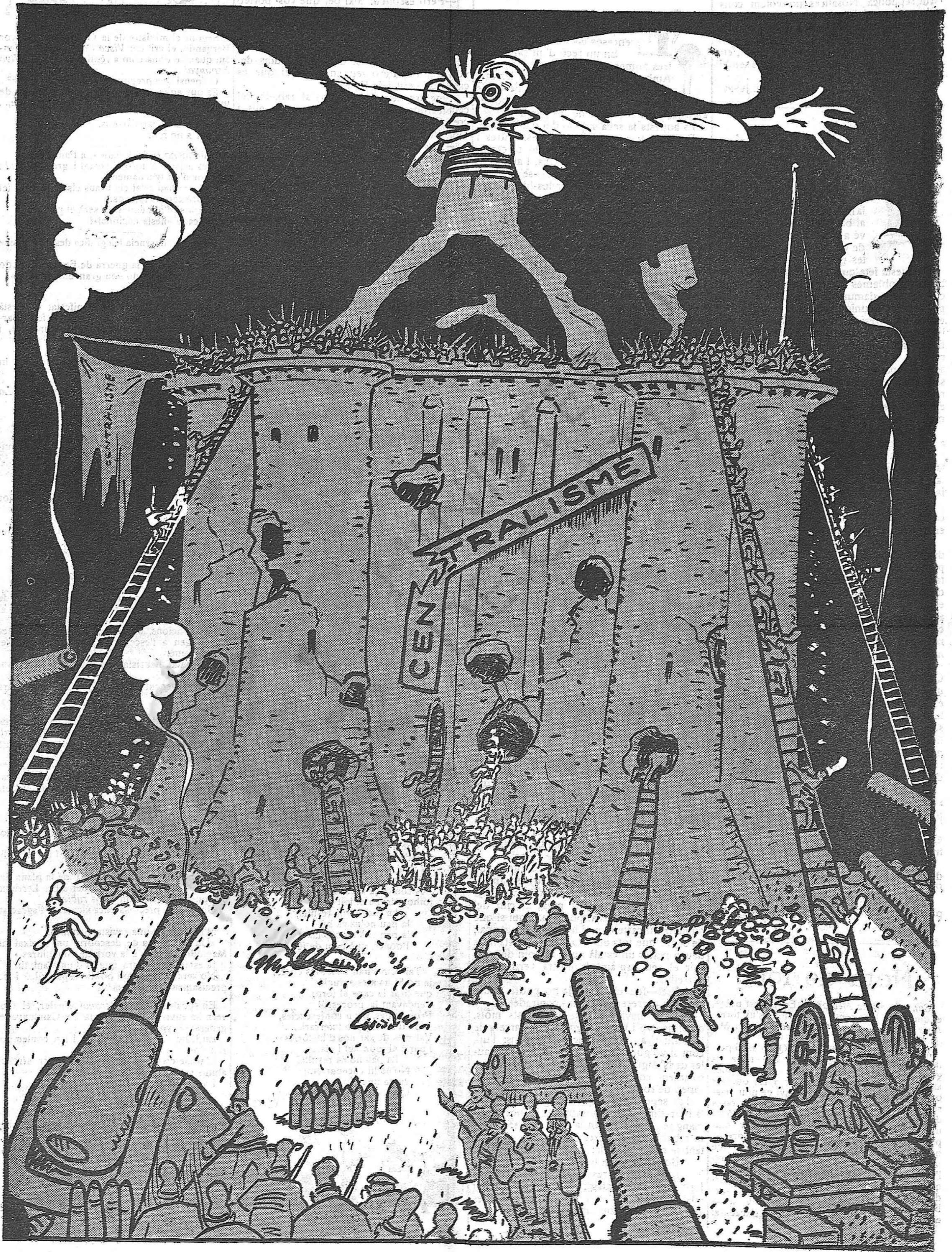
A don Valerià me l'han nomenat duc. Des d'ara endavant serà possessor del títol de duc de El Rubí. Molts se creuen que aqueix Rubí és el Rubí que's troba camí de Terrassa. No hi ha tal; aquest ducat de la plana del Vallès el reserva el Govern per a En Lerroux. Aqueix *El Rubí* són otros rubies. Una pedra preciosa, xica xica com l'agraciat.

M'entero per una revista científica: «Un savi acaba de descobrir un queixal de Mamuth que pesa a la vora de vint lliures.» Ja estan ben segurs que és d'un Mamuth? No serà pas d'algun polític espanyol... i no precisament antidiuvià?

En substitució del *veterano* Weyler, el Govern ha enviat a la Capitania de Catalunya el general senyor Palanca. En Dato sempre tan oportú i tan contemporitzador. L'home creu que és hora de salvar afrosos abims plens de perills. I a manca de pont... Palanca.

Cosas veredes el Cid. Els Dependents de Comerç de Melilla han nomenat president de la seva associació al general Silvestre. Com a general... *censura*... Mare de Déu i quines coses passen a Melilla!... Si això passa aquí, em faig moro!...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8



19..... La presa de la Bastilla